

KULTUR ANMELDELSER

ARE BLYTT, SENSITIVE, 2019. FOTO: VEGARD KLEVEN / GALLERI K

Skriften på veggen: Are Blytts utstilling oppfordrer til å tenke like fritt og åpent som når man rusler gjennom en ukjent by.

KUNST

Lagvis tenkning

Are Blytts illusjoner er skapt for å bli gjennomskuet.

Are Blytt

BEING

Galleri K, Oslo

5. mai-7. juni

De siste ukene har verdens kunstmuseer stått i kø for å fortelle om virtuelle omvisninger og andre digitale tilbud. Det er prisverdig nok. Men et bilde av en skulptur vil alltid være en blek erstatning for virkeligheten, akkurat som et postkort fra Venezia aldri kan nærme seg erfaringen av å høre bølgene skulpe mot Dogepalasset.

Stein og papir. Skillet blir tydelig i møte med Are Blytts utstilling *Being* på Galleri K, som også utgis i bokform. Bildene er fint reproduisert på luftige sider. Etter å ha sett gjennom boken, var jeg ganske sikker på at jeg hadde oversikt over hva det hele gikk ut på. Men i galleriet fungerer bildene på en helt annen måte.

Med ett unntak, kan alle maleriene beskrives som en flate med et kamuflasje-aktig mønster, pålimt ett, to eller tre ark som enten ser ut til å være svart-hvitt-foto klippet ut av en bok, eller ord og fraser skrevet med svart på hvitt i en nøytral font.

For eksempel en gråskimlet bakgrunn med teksten «FOR // THE / FIRST / TIME». Eller et lerret med flytende, rødrosa sjatteringer, et ark der det står «BEGINNI/NG // OF/THE/END» oppe til høyre, og en svart katt på brostein nede til venstre.

I galleriet blir det åpenbart

at det som minnet om kamuflasje i boken, er Blytts variasjoner over den gamle teknikken med å male lerret og treverk så det skal se ut som stein. Så viser det seg at det som ser ut som pålimte A4-ark, faktisk er trykket på lerretet.

Maleriet illuderer steinvegg, trykket illuderer flygeblader limt opp på veggen. Det ene laget viser til byens mest bestandige elementer, det andre til de mest forgjengelige. Men illusjonen er ikke ment å lure noen. Utstillingen fremstår heller som en oppfordring til å tenke like fritt og åpent som man kan gjøre når man rusler gjennom en ukjent by, uten å være på vei noe spesielt sted.

Dobbel-Søren. Det store unntaket er et portrett av Søren Kierkegaard, malt med noen få, lyse streker på hvitt lerret. Her er for en gangs skyld også det andre elementet faktisk limt på. Det er en oppfotografert kopi av det originale portrettet fra Kierkegaards samtid.

Et dobbeltportrett av Nordens store eksistensfilosof er en ganske tung pekepinn om hvordan vi skal forholde oss til resten av bildene. Særlig når utstillingen heter *Being*, intet mindre. Det er altså selve eksistensen som står på spill her.

Det er mulig Blytt gjør seg selv en bjørnetjeneste ved å lade prosjektet så heftig. Men på den annen side: Den som sikter mot månen, kan i det minste treffe tretoppene.

Espen Hauglid